

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1234501/3

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יעקב זמיר, הרב מימון נהרי, הרב ציון לודאילוז

המערער: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד גלעד גלזמן)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד רעות שדה)

הנדון: אי-הוכחת 'כוונת שיתוף' מסיוע עקיף לתשלומי חוב משכנתה שנגדו ראיות להעדר כוונה כזו, ראיית סיוע זה כמקום זכות להשבת חלק מהתשלומים עצמם

פסק דין

לפנינו ערעור האיש (להלן: המערער) על פסק בית הדין האזורי פתח תקווה מיום י"ז באייר התש"ף (11.5.2020) שעניינו חלוקת רכוש כולל דירת הצדדים ואיזון משאבים.

להלן פסק הדין – מושא הערעור:

לפני בית הדין תביעת האיש לכוונת שיתוף ספציפי בדירה הרשומה על שם האשה ברחוב [...] [א].

רקע

הצדדים נישאו בשנת 2000 ולהם בת קטינה. לשני הצדדים אלו נישואין שניים.

הצדדים התגרשו בתאריך י"ג בתמוז התשע"ט (16.7.19).

משך רוב שנות הנישואין התגוררו הצדדים בדירה נשואת החלטה זו למעט בשנת הנישואין הראשונה בה התגוררו הצדדים למשך חודשים ספורים בדירה הקודמת שאף היא הייתה בבעלות האשה, ב[ה].

הדירה בעיר [א] נרכשה בתאריך ט"ז באייר התשס"ב (28.4.02). בהסכם המכר שנחתם בתאריך זה, מופיע רק שמה של האשה, ואין חולק כי רוב הכספים ששולמו בעבור הדירה שולמו על ידי האשה, שלצורך כך מכרה את דירתה ב[ה] ומכספי תמורת הדירה בצירוף גרירת המשכנתה מהדירה ב[ה] לדירה ב[א], רכשה את הדירה הנוכחית אשר כאמור נרשמה רק על שמה.

האשה שילמה בהמחאות הרשומות רק על שמה בתמורה לרכישת הדירה במועדים שונים, סך 575,829 ש"ח, בנוסף האשה נושאת לבדה בתשלומי המשכנתה כשם שנשאה לבדה בתשלומי המשכנתה על דירתה הקודמת.

יצוין כי שמה של האשה מופיע באופן בלעדי בחוזה הרכישה כאמור, בשטר המכר השונים ובשטר המשכנתה, באישור מסירת הדירה ובאישור גמר החשבון מטעם החברה, ברישום בטאבו וברישומי חברת הבנייה והבנק הממשכן.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שמו של האיש הופיע רק בטופס הבקשה לרכישת הדירה, בביטוחי המשכנתה (שכאמור שולמה על ידי האישה בלבד) ובחשבון הארנונה.

כמו כן טען הבעל בכתבי טענותיו ובדיון כי הואיל ונשא לדבריו בכל הוצאות הבית, לפיכך תשלומי המשכנתה של האישה נזקפים גם לזכותו, במסגרת ההתנהלות הכספית שהייתה בין הצדדים.

כמו כן טען האיש בדיון כי היות שכלל נכסי הצדדים שנצברו בתקופת הנישואין הם בני-איזון, לפיכך התשלומים ששולמו בפועל על ידי האישה, שולמו בעצם גם על ידי משום שכספים אלו הם בני איזון.

בדיון שהתקיים הובהר (שורות 50–57 לפרוטוקול), שחתימת האיש בנושא המשכנתה מול הבנק, הייתה רק לצורך קבלת הסכמתו לפינוי מהדירה במקרה של חדלות פירעון אך הבנק לא ראה בו כל צד לתשלום המשכנתה.

בדיון אף הודה האיש כי גם כאשר ערך שיפוץ בדירה, מצא לנכון לגבות מאשתו תשלום עבור עבודתו (שורה 104 לפרוטוקול).

דיון והכרעה

מכל האמור עולה תמונה ברורה וחד-משמעית, כי האיש לא הציג כל בדל הוכחה על כל תשלום בנוגע לדירה, בתביעה לשיתוף ספציפי. נטל ההוכחה מוטל על הטוען לכוונת שיתוף, נטל זה הוא כבד מאוד שכן הוא מנוגד לרישום הנכס שהוא משמעותי ומהותי ביותר.

האיש כאמור לא הציג כל הוכחה, ולו הקלושה ביותר, למעט אמירות לחלל האוויר.

ראוי לציין כי על אף שבהתאם לחוק יחסי ממון כלל נכסי הזוג שנצברו בתקופת הנישואין הם בני איזון, אך יש להבהיר כי האיזון חל בעת מועד הקרע ולמפרע, על כל הנכסים הנמצאים בעין בעת הקרע.

ברור לכל ברדעת כי אין משמעו של האיזון לכלול בו את כל הכספים שנכנסו במשך חיי הנישואין לקופה המשותפת, אלא אם כן יתבררו הברחות חריגות בסמוך למועד הקרע וגם אז נתון הדבר לשיקול דעתו של בית הדין.

שאר הכספים שנצברו במהלך הנישואין ואינם קיימים במועד הקרע, אינם בני איזון.

לפיכך והואיל והתברר כי האישה נשאה בכלל הוצאות הנובעות מרכישת הדירה לרבות תשלומי המשכנתה, פוסק בית הדין, כדלהלן:

א. דין תביעת האיש לשיתוף בדירה להידחות על הסף.

ב. מבוטלים בזה כלל העיקולים שהוטלו על הדירה לאור התביעה.

עד כאן פסק בית הדין המתייחס לחלוקת הדירה הרשומה על שם האישה (להלן: המשיבה) ובה קבע כי הדירה הרשומה על שמה תישאר בבעלות המשיבה, ואילו באיזון המשאבים קיבל בית הדין את בקשת המערער לחלוקה שווה בהתאם לחוק יחסי ממון וכדלהלן:

לאחר העיון בסיכומים ובחומר שבתיק, בית הדין דוחה את בקשת האישה ומורה על ביצוע איזון שוויוני בזכויותיה הסוציאליות, זאת משום שטענותיה בנושא חלקו של האיש במאמץ הכלכלי לא הוכחו כלל, אדרבה: בדיון שהתקיים בתאריך כ"ט בשבט התש"ף (24.2.20) הודתה האישה במהלך חקירתה (שורות 124–134 לפרוטוקול) כי הבעל נשא בהוצאות הבית, גם אם לדבריה בצמצום.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מעבר לכל האמור: הואיל והאישה מבקשת להפקיע מהאיש את זכותו לאיזון שוויוני על פי החוק ובהתאם לסעיף 8(1) ו-2(2) לחוק יחסי ממון, חובת ההוכחה עליה, האישה לא המציאה אסמכתה התומכת בטענתה אלא טענות כאלה ואחרות אשר חלקן נסתרות מדבריה בדיון כאמור.

אומנם לעניין זכות האיש בדירת המגורים קבע בית הדין כי טענתו נדחית הואיל ולא הוכח שנשא בתשלומי המשכנתה, אך אין זה שייך לענייננו, שכן לעניין הטענה לשיתוף ספציפי בדירה הרשומה על שם האישה, חובת ההוכחה על האיש ואילו לעניין הזכויות הסוציאליות, חובת ההוכחה על האישה.

לאור האמור מחליט בית הדין כדלהלן:

- א. זכויותיהם הסוציאליות של הצדדים יאוזנו בחלקים שווים.
- ב. ממנים את האקטואר מר נתן שטרנפלד [...] לעריכת דו"ח האיזון בנושא הזכויות הסוציאליות של הצדדים.
- ג. הצדדים ישתפו עימו פעולה ויישאו בשכר טרחתו בחלקים שווים.
- ד. הצדדים ימציאו לבית הדין בתוך שבועה ימים את עמדתם לעניין מועד הקרע.

עד כאן מהחלטת בית הדין בעניין איזון משאבים הנחוצה להבנת הכרעתנו.

נעיר כי באיזון המשאבים על פי חוק יחסי ממון יזכה המערער בסכומי כסף לא מבוטלים מזכויות פנסיוניות של המשיבה בעוד היא נותרת ללא זכויות ממנו כלל מאחר שעבד 'בשחור' ללא הצהרות הון.

פטורים אנו מלפרט את הרקע העובדתי כפי שהובא במבוא לפסק הדין מושא הערעור – קחנו משם. נציין רק לעובדה שמועד הקרע נקבע בהחלטת בית הדין מיום י"ט בסיוון התשפ"א (11.6.2020) לתאריך י"ג בכסלו התשע"ט (21.11.2018).

עוד נציין שבית הדין כתב בפסק הדין נשוא הערעור שהדירה מושא הדיון נקנתה בסך 575,829 ש"ח, המשיבה ציינה סכום 555,000 ש"ח ואילו המערער ציין בכתב הערעור לסכום 530,000 ש"ח ובדיון שהתקיים לפנינו טען לסך 540,000 ש"ח. לפני בית הדין לא הוצג חוזה המכר אולם יש להניח כפי שציין בית הדין קמא שהסכום הוא 575,829 ש"ח.

בית הדין הציע לצדדים פשרה במסגרת הליך גישור שעליו הסכימו הצדדים אולם ההליך כשל בגין אי-הסכמת המערער להצעת בית הדין.

בהתאם להחלטות בית הדין המציאו הצדדים מסמכים שונים בעניין מעמדו המשפטי של המערער בהלוואה שנלקחה מהבנק וש'נגררה' לצורך רכישת הדירה, ומהם עלה בבירור כי אין למערער זכות קניינית אלא מעמד של 'לווה נוסף' להבטחת ההלוואה שנטלו הצדדים, שמאחר שהתגורר בדירה דרש הבנק להכלילו כחייב בחוב ההלוואה.

עוד עולה מתשובת הבנק, שהוגשה בהתאם לפסיקתא מוסכמת שהגישו הצדדים לאישור בית הדין ושבה פנה בית הדין להנהלת הבנק המלווה למתן הבהרה לסכומי הכסף שניתנו כהלוואה לצורך רכישת הדירה ב[א'] בשנת 2002 וכן יתרת סכום ההלוואות למועד הקרע, כי הסך הכולל של שתי ההלוואות שנלקחו לצורך רכישת הדירה הוא 358,559 ש"ח וכי היתרה לפירעון ההלוואות הללו במועד הקרע עמדה על סך 55,961 ש"ח שהמשיבה שילמה בגפה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נמצא אפוא כי ההלוואה שנטלה המשיבה ושהמערער צורף לה כלווה עמדה על סך 358,559 ש"ח מתוך שווי הדירה שנרכשה ב[א'].

לאחר ניכוי יתרת חוב ההלוואה בסך 55,961 שאותו שילמה המשיבה לאחר מועד הקרע נמצא כי לצורך רכישת הדירה ב[א'] הייתה לצדדים הלוואה ששולמה בתקופת נישואיהם בסך 302,598 ש"ח. אין חולק כי המשיבה שילמה מחשבון הבנק הפרטי שלה את חוב המשכנתה פרט לסך של 4,000 ש"ח שהמערער טען ששילם (ראה פרוטוקול הדיון בבית הדין דנן).

אין חולק כי למערער לא היה חשבון בנק והוא עבד כ'שיפוצניק' כאשר לדבריו השתכר כששת אלפים ש"ח לחודש, ואילו לטענת המשיבה השתכר יותר.

אין חולק כי המערער לא שילם מזונות ילדיו מנישואין קודמים ובגין כל הוגבל בבנק ולא היה לו חשבון בנק.

אין חולק כי בתאריך כ"ו במרחשוון התשע"ב (23.11.2011), כאחת־עשרה שנים לאחר הנישואין, הגישו הצדדים לבית הדין האזורי בקשה משותפת לאישור הסכם גירושין שנחתם על ידם ושבו נכתב תחת הכותרת חלוקת רכוש "הדירה ברחוב [...] [א'] תישאר בבעלות האישה". ההסכם לא אושר, והתיק נסגר, כפי הנראה בגין ניסיון שלום בית.

טיעוני המערער

להלן טיעוני המערער המרכזיים:

א. המערער טוען כי שגה בית הדין בקביעה שדירת מגורי הצדדים במשך שש־עשרה שנות נישואין תיוותר בבעלות המשיבה ללא התייחסות לפסיקות האזרחיות בעניין שיתוף ספציפי. לטענתו, שגה בית הדין בקביעה כי לא הציג הוכחות בגדר 'דבר מה נוסף' שיצביע על כוונת שיתוף ספציפי. לדבריו, הוכיח כי השתתף בשיפוצים, צורף כלווה לחוב המשכנתה, השתתף בתשלום המשכנתה ועשה בעבורה ביטוח חיים וכי הוא שהזמין את הדירה בטרם רכישתה. מציין לפסיקות בתי הדין ולפסיקות אזרחיות בעניין שיתוף ספציפי.

ב. הוא טוען כי הדירה נרשמה על שם המשיבה בגין היותו בעל חוב, חובות שכללו את מזונות ילדיו מנישואין קודמים ומחשש שמא הנושים יעקלו את הדירה לצורכי תשלום החובות הרבים.

ג. עוד הוא טוען כי אין חולק שהדירה ב[א'] נרכשה ברובה מכספי משכנתה ש'נגררה' מדירה קודמת של המשיבה ושולמה ברובה במשותף מאחר שהוא שילם את הוצאות הבית מכספים שקיבל במזומן מעבודתו 'בשחור' ובכך השתתף בתשלום חוב המשכנתה. הוא טוען כי המשיבה כמעט לא הביאה עימה כסף חיצוני משלה לרכישת הדירה ב[א'].

ד. עוד הוא טוען כי שגה בית הדין בקביעתו שהוא לא השתתף בתשלום חוב המשכנתה, לדבריו המשיבה הודתה שהוא השתתף בתשלומים שוטפים של הבית והחזקתו. לטענתו, אין לייחס משמעות לעובדה שהתשלום יצא מחשבונה הפרטי של המשיבה מאחר שהצדדים היו שותפים במאמץ בכלכלת הבית והחזקתו.

לסיכום: המערער עותר לביטול פסק הדין ולקבלת מחצית שווי הדירה.

טיעוני המשיבה

להלן תגובות וטיעונים מרכזיים של המשיבה:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

א. לטענת המשיבה צדק בית הדין בקביעה שהדירה הרשומה על שמה שייכת לה. לדבריה, המערער לא השתתף ברכישת הבית ובתשלומי חוב המשכנתה כלל. טוענת כי הדירה ב[א'] נרכשה בסך 555,000 ש"ח מכספים שלה ומכספי הלוואת משכנתה ש'נגררה' מדירתה הקודמת לטובת הדירה ב[א']. לדבריה, ההלוואה שנטלה מהבנק עמדה על סך 350,000 ש"ח ושולמה מכספים שקיבלה מהכנסתה החדשית בסך 8,500 לחודש ושולמו מחשבונה הפרטי. יתרת הסכום בסך של כמאתיים אלף ש"ח שולמו מכספים פרטיים שהיו לה שאותם הביאה מנישואיה הקודמים.

ב. היא טוענת כי הדירה נרשמה על שמה ללא עוררין עקב רכישתה מכספים שלה בלבד.

ג. היא מכחישה כי הדירה ב[א'] נרכשה ברובה מכספי משכנתה.

ד. לטענתה צדק בית הדין בקביעתו כי המערער לא הוכיח שהשתתף ברכישת הדירה ובתשלום חוב המשכנתה.

לסיכום: המשיבה דורשת לדחות את הערעור.

דיון והכרעה

לאחר שבית הדין שמע את הצדדים ובאי כוחם באורך רוח ועיין בחומר הרב שהמציאו לבית הדין דנן וכן בחומר שבתיקי בית הדין האזורי, עמדת בית הדין היא שיש לקבל חלקית את הערעור ולחייב המשיבה בתשלום מחצית חוב המשכנתה ששולם עד למועד הקרע.

נימוקינו

כפי שהבאנו במבוא לפסק הדין, מהעיון במסמכים המונחים לפנינו עולה בבירור כי המערער לא השתתף כלל בתשלום כלשהו לרכישת הדירה ב[א'].

אין חולק כי חוב המשכנתה שולם מחשבון בנק המשיבה.

המערער הודה לפנינו כי השתתף רק בתשלום של כארבעת אלפים ש"ח בחוב זה (ראה פרוטוקול הדיון שורה 185) – מה שמצביע כי צדק בית הדין קמא בנימוקי פסק הדין שהמערער לא השתתף בתשלומים ברכישת הדירה ובחוב המשכנתה.

בין הצדדים חילוקי דעות אם היה הסכם בעל פה שהמערער יישא בהוצאות השוטפות של הבית, כולל מיסים, ואילו המשיבה תשא בתשלום חוב המשכנתה.

לטענת המערער היה הסכם בעל פה, ועל פיו פעלו במשך כל תקופת נישואיהם. לדבריו הדבר נבע משלא היה לו חשבון בנק ומהיות הכנסתו בכסף מזומן שממנו שילם את הוצאות הבית.

לטענת המשיבה המערער נהג בקמצנות יתרה – גם אם היה קונה מדי פעם את צורכי הבית ונושא תשלומים שונים – דאג בעיקר לצרכיו, בזבוז כספים רבים לצרכיו שלו ולא השתתף ממש בהוצאות השוטפות.

המערער לא המציא ראיות ברורות לגרסתו, אולם גם המשיבה לא המציאה ראיות לדבריה וההשאלה נותרה שנויה במחלוקת.

בית הדין קמא חילק בפסק הדין נשוא הערעור וקבע כי מכיוון שהמשיבה הודתה שהמערער השתתף בחלק מהוצאות הבית הרי שמגיע למערער מכוח זה להתחלק עימה בזכויותיה הפנסיוניות בהתאם לחוק, ברם בעניין הדירה קבע כי המערער לא המציא כל הוכחה להשתתפותו ברכישת הנכס ובתחזוקו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ויתרה מכך כתב: "בדיון אף הודה האיש כי גם כאשר ערך שיפוץ בדירה, מצא לנכון לגבות מאשתו תשלום עבור עבודתו (שורה 104 לפרוטוקול)".

כלומר: בית הדין קמא יצא מתוך הנחה ברורה שאכן המערער לא השתתף כלל בשיפוץ הבית.

בית הדין סבור שבעובדה זו יש יותר מרגליים לדבר שהצדדים לא התכוונו לשיתוף בבעלות על הבית שרשום על שם המשיבה בלבד, ומכאן דרישת תשלום של המערער מהמשיבה לשלם על שיפוץ שערך בהיותו 'שיפוצניק' אף שטבעם של יחסים בין בני זוג שכל בעל נורמטיבי לא היה דורש תשלום כלשהו על שיפוץ שעושה בבית בו הוא מתגורר עם בת זוגו.

חזוק נוסף להערכה זו הוא מהסכם הגירושין שחתמו עליו הצדדים לאחר אחת-עשרה שנות נישואין ושבנו נכתב במפורש שהבית יישאר בבעלות המשיבה.

נכון אומנם שההסכם לא אושר, אולם יש בו להצביע על אי-כוונת שיתוף בבית שבו התגוררו הצדדים במשך אחת-עשרה שנות נישואיהם, וכפי הנראה גם לאחר מכן, שכן המשיבה העלתה בכתב התביעה לגירושין בשנת 2018 טענות קשות בדבר אלימות נפשית של המערער וקמצנותו, ובדבר התנהגותו בדפי הפייסבוק שלו, שם הוצגו תמונות עירום, וכי נהג להתרועע עם נשים ולבזבז כספים ולא קיים עמה יחסי אישות.

לזאת יש להוסיף שהמשיבה חתמה על שטר צוואה שבה הורישה את הבית הרשום על שמה לילדיה מנישואין קודמים ולבת המשותפת, דבר המצביע שלא הייתה כל כוונה מצידה לשתף את המערער ברישום בדירה.

לאמור: טענות המערער שבכתב הערעור, שיש ללכת על פי הפסיקה האזרחית שקבעה שיש שיתוף ספציפי בדירת מגורים במשך זמן רב, אינה צודקת בנסיבות מקרה דנן שבו יש שלוש עובדות המצביעות על ההפך הגמור, שלא הייתה כל כוונת שיתוף מצד המשיבה וגם מצד המערער כפי שעולה מהעובדות, משחתם על הסכם הגירושין ומשדרש תשלום חלקי של השיפוץ.

נציין שכאשר בית הדין שאל את המערער לפשר הסכמתו בהסכם להותיר את הבית בבעלות המשיבה, התחמק המערער מתשובה ובתחילה אף טען שזה שקר וכי הוא לא חתם על הסכם שכזה (ראה פרוטוקול הדיון מיום כ"ט במרחשוון התשפ"א – 11.5.2021, שורות 314–343).

פועל יוצא מכך הוא שלמערער אין כל זכות קניינית בבית הרשום על שם המשיבה, שנרכש מכספיה הפרטיים בסך כחמשים אלף דולר שקיבלה מהגרוש מנישואיה הקודמים (ראה כתב תביעה והסכם גירושין המצורף לו), סכום נכבד של כארבעים אחוז מערך הדירה (ולא כטענת המערער סכום מזערי), וכן את יתרת הסכום שנטלה כהלוואה מהבנק להשלמת התשלום ושאף הוא שולם מחשבונה הפרטי.

צודק המערער בדבריו כתב התביעה שדירת מגורים משותפת – גם אם הדירה רשומה בבעלות אחד מבני הזוג, אם נרכשה במהלך הנישואין יש בה כוונת שיתוף ספציפי, ברם כאשר יש אינדיקציות המראות שלא הייתה כל כוונה שכזו וכמו במקרה דנן, אזי הדירה בבעלות מי מבני הזוג שהיא רשומה על שמו.

למרות האמור סבור בית הדין שמאחר שלפנינו הודאת המשיבה שהמערער שילם חלקית את הוצאות הבית השוטפות, ובכללן מיסים, נראה סביר שהשתתפותו זו מזכה אותו במחצית חוב המשכנתה ששילמה המשיבה עד למועד הקרע, שכן יכולת התשלום של המשיבה נבעה מהשתתפות המערער בהוצאות הבית.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אומנם קשה לשער בדיוק עד כמה השפיעה מידת השתתפות המערער בהוצאות הבית על יכולת המשיבה לשלם את כל החוב, אולם אין להתעלם ממנהג רבים מהזוגות הנוהגים כיום להשתתף כל אחד כפי יכולתו בהוצאות ובחובות המשותפים, ולמערער עומדת הטענה שהתנהלותם הכלכלית המשותפת בנסיבות אלו שבהן הוכרח לעבוד 'בשחור' מזכה אותו בהשבת מחצית חוב המשכנתה ששולם כביכול בעצם סיועו בכלכלת הבית.

נציין עוד כי המערער זכאי לקבלת זכויות פנסיוניות של המשיבה בהתאם לחוק יחסי ממון בעוד היא אינה זכאית לקבלת מחצית זכויותיו מאחר שעבד 'בשחור' ולא הצהיר על הכנסותיו.

לעובדה זו יש חשיבות בבואנו להפעיל שיקול דעת בשאלה אם למשיבה הייתה כוונת שיתוף בבעלות על הבית עם מערער שאין לה ממנו זכויות כלל ורק 'מתן ומתן'.

לסיכום:

מן האמור עולה כי לא התקיימה בין הצדדים כוונה לשיתוף ספציפי בבעלות על הדירה.

עם זאת, בחוב המשכנתה ששולם הייתה כוונת שיתוף מעצם השתתפות המערער במקביל לו בתשלומים שוטפים של הוצאות הבית, דבר שהקל על המשיבה לשלם את חוב המשכנתה.

בהתאם לנתונים שהתקבלו מהבנק בתשובתו לפסיקתא שחתם בית הדין לבקשתם המשותפת של הצדדים, על המשיבה לשלם מחצית מחוב המשכנתה ששולמה עד למועד הקרע.

מסקנות והוראות

לאור האמור פוסק בית הדין:

- א. הערער מתקבל חלקית בעניין תשלום מחצית חוב המשכנתה.
- ב. על המשיבה לשלם למערער מחצית חוב המשכנתה ששולמה עד מועד הקרע. כאמור בתשובת הבנק מיום ב' באב התשפ"א (11.7.2021) חוב המשכנתה עמד על 358,559 ש"ח בעת רכישת הדירה, מסכום זה יש להפחית את היתרה ששולמה לאחר מועד הקרע בסך 55,961 ש"ח, נמצא אפוא כי החוב ששולם במהלך תקופת הנישואין נותר על סך 302,598 ש"ח שמחציתו תשלם המשיבה למערער.

ג. באשר לקבלת זכות קניינית על הבית הערער נדחה, והבית ייוותר בבעלות המשיבה.

ד. אין צו להוצאות.

ה. על המזכירות להשיב את כספי הערבות למערער בהתאם לנהלים.

ו. בית הדין מורה על סגירת התיק.

ניתן ביום ט"ז באב התשפ"א (25.7.2021).

הרב ציון לודאילוז

הרב מימון נהרי

הרב יעקב זמיר

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה